Det, der bestaar.

Vor Guds Ord bestaar evindelig (Es. 40, 8).

Johannes-Daaben, Jesus-Daaben, Aandsaabenbarelsen.

Da sagde Paulus: „Johannes døbte med Omvendelses-Daab, idet han sagde til Folket, at de skulde tro paa den, som kom efter ham, det er paa Jesus." Men da de hørte dette, lode de sig døbe til den Herres Jesu Navn. A. Gr. 19, 4—5.

Læs Kap. 19, 1—7.

Efter at Lukas i Slutningen af 18. Kap. i Korthed har fortalt om Apollos's Virksomhed i Korinth, begynder han her saaledes: Men det skete, medens Apollos var i Korinth, at Paulus efter at være dragen igennem de højereliggende Landsdele kom ned til Efesus."

Paulus havde jo, da han paa sin Rejse fra Korinth til Syrien besøgte Efesus, og Jøder der bad ham om at blive længere, lovet dem, at han atter vilde vende tilbage til dem, om Gud vilde. Nu har han altsaa indfriet sit Løfte.

„De højereliggende Landsdele", som Paulus var draget igennem, var rimeligvis det galatiske Land og Frygien, hvor han som nævnt Kap. 18, 23 rejste fra Sted til Sted og styrkede alle Disciplene. Disse Egne laa Øst for og højere end Efesus.

Det første, der siges om Paulus' Virksomhed i Efesus, er, at han der fandt nogle Disciple, hvem han spurgte: „Fik I den Helligaand, da I bleve troende?"

Paulus har straks set, at der manglede disse Disciple noget; og man maa af Apostelens Spørgsmaal slutte, at det var Aandskraft, de manglede, hvori denne Mangel saa end har vist sig.

Vi mindes, at Ægteparet Akvidas og Prikilla blev tilbage i Efesus, og at der var „Brødre", som opmuntrede Menigheden i Korinth til at tage imod Apollos; men man faar Indtryk af, at de „Disciple", som Paulus traf, da han nu anden Gang kom til Efesus, ingen Forbindelse havde med disse. Har de levet adskildt fra „Brødrene", og ingen Virksomhed for Udbredelsen af Frelsens Evangelium udfoldet og derved vist deres Mangel paa den rette Aand?

De svarer Paulus: „Vi have ikke engang hørt, at der er en Helligaand." Det efterfølgende viser, at dette Udsagn er at forstaa saaledes, at de ikke havde hørt om Helligaandens Udgydelse med Underkraft over Jesu Disciple.

Apostelen spørger videre: „Hvortil bleve I da døbte?" Men de sagde: „Til Johannes's Daab." De synes at have opfattet Paulus, som han spurgte om, med hvilken Daab de var døbt, og i Forhold dertil svarer de.

Paulus siger saa videre: „Johannes døbte med Omvendelses-Daab, idet han sagde til Folket, at de skulde tro paa den, som kom efter ham, det er paa Jesus."

Da de hørte dette, lod de sig døbe til den Herres Jesu Navn.

Vi lægger Mærke til Forholdsordet til, som bruges baade i Pauli Spørgsmaal til disse Disciple og her i Beretningen om deres Daab. Det gjaldt væsentlig om til hvem, til Samfund med hvem, de var døbt. Derfor lod de sig nu døbe — ikke i, men til den Herres Jesu Navn.

Videre berettes her, at da Paulus lagde Hænderne paa dem, kom den Helligaand over dem, og de talte i Tunger og profeterede.

Der er to Ting, det foreliggende Afsnit tilligemed Slutningen af 18. Kap. giver Anledning til en Udtalelse om — Forholdet mellem Johannes-Daaben og Jesus-Daaben og Aandsaabenbarelsen.

De omtrent 12 Disciple, som her omtales, var døbt med Johannes's Daab, og de blev døbt med Jesu Daab, „til den Herres Jesu Navn," og over dem kom den Helligaand med Underkraft.

Apollos var døbt med Johannes's Daab, „han kendte kun Johannes's Daab"; det siges ikke, at han blev døbt med Jesu Daab, ej heller at han modtog overordentlige Aandsgaver.

Nu først et Ord om de to forskellige Slags Daab.

Her siges: „Johannes døbte med Omvendelses-Daab, idet han sagde til Folket, at de skulde tro paa den, som kom efter ham, det er paa Jesus.

Mar. 1, 4 og Luk. 3, 4 siges, at Johannes „prædikede Omvendelses-Daab til Syndernes Forladelse,"

Og Ap. G. 2, 38 læser vi Apostelen Peters Svar til Spørgerne paa Pinsedag: „Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe paa Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulde faa den Helligaands Gave."

Disse Steder synes jo at betegne baade Johannes's Daab og Jesu Daab som Omvendelses-Daab til Syndernes Forladelse.

Vi maa for det første mærke os, at Forholdet mellem Johannes og Jesus ikke var et Modsætningsforhold. Saaledes er Forholdet mellem Johannes-Daaben og Jesus-Daaben heller ikke et Modsætningsforhold.

Johannes prædiker Omvendelses-Daab til Syndernes Forladelse ved Tro paa den kommende Frelser. I den kristne Daab døbes der til den treenige Guds Navn og Samfund og til Syndernes Forladelse ved Troen paa den Frelser, der er kommen og har fuldbragt sit Frelsesværk.

Den kristne Daab kan der bestandig vises tilbage til som den Akt, hvorved den troende døbte har faaet fuld Syndsforladelse og er optaget i Guds Rige og i Samfund med den treenige Gud.

Angaaende Aandsmeddelelsen — da er det jo rent paafaldende, at Apollos, som ingen særlig Aandsmeddelelse fik, blev til stor Velsignelse, særlig i Korinth, medens vi ikke høre om, at nogen særlig aandelig Virksomhed udfoldedes af nogen af de tolv, som straks begyndte at tale i Tunger og profeterede.

Denne historiske Kendsgerning afgiver Belæring af stor praktisk Betydning.

Om Apollos siges, som vi saa sidst, at han var stærk i Skrifterne, undervist om Herrens Vej, brændende i Aanden. Han var ved Guds Naade de troende til megen Nytte; thi han gendrev Jøderne offentligt med stor Kraft og beviste ved Skrifterne, at Jesus er Kristus.

Sammenlign hermed, hvad Paulus skriver just til Menigheden i Korinth, hvor baade han selv og Apollos havde virket:

„En gives ved Aanden Visdoms Tale; en anden Kundskabs Tale ifl. den samme Aand; en anden Tro i de samme Aand; en anden Gaver til at helbrede i den ene Aand; en anden at udføre kraftige Gerninger; en anden profetisk Gave" osv. (1. Kor. 12, 8—11).

Her er den Aandsgave, som var givet Apollos, stillet i Spidsen — Visdoms Tale og Kundskabs Tale.

Helligaandens Gave til at gøre Undergerninger er ikke den almindelige, heller ikke den vigtigste. Den Form af Aandsaabenbarelsen, som viser sig i Kraftsgerninger, ser vi, hvor en saadan Kraftudfoldelse viser sig nødvendig for at støtte og styrke de villiges Tro og overvinde den foreliggende Modstand.

„Enhver gives Aandens Aabenbarelse til det, som er gavnligt" (1 Kor. 12, 7), dermed er alt sagt med Hensyn til, hvorledes Aandsgaverne til enhver Tid vil vise sig i Guds Menighed.

Døden.

Ak, Syndens bitre Galde
Er Døden med sin Braad.
For den enhver maa falde,
For den der flyder Graad.
Den rører Hjertets Strenge,
Den skærer stærkest Baand;
Og venter den end længe,
Vi gyser ved dens Haand.

Saa isklod og saa stille,
Saa taus foruden Frist,
Saa disse snævre Vægge
Og Kirkegaarden hist.
Og disse mørke Dragter
Med Sørgeflor og Graad —
Ja, Døden er en Fjende,
Vi føle maa dens Braad.

Hvor megen Savn og Længsel,
Hvor megen Suk og Nød,
Hvor megen bitter Trængsel
Du bragte os, o Død!
Du skaante ej det bedste.
Ja oftest tog den der
Hvad Hjertet dybest elsked,
Hvad mest vi havde kær.

En Mand med Le er tegnet —
Det Symbol vi forstaar.
Dermed er alt saa regnet,
Hvad du, o Død, formaar.
Du er der — aah, men kære,
Du er jo Tjener blot
Og kan ej Slægten gøre
Ret ondt, ej heller godt.

En Gang Gud Fader talte,
Da sagde han: „Bliv Liv!"
Og end en Gang han taler,
Saa kalder han: Nu giv!
Og mellem alle Røster,
Vi høre kan den Lyd;
Og den han Hjertet fylde
Med allersaligst Fryd.

I Kærlighed at hvile,
I Tro og Haab at naa
Det Maal, hvor mod vi ile,
Naar vi i Naaden staa,
Det er en evig Lykke.
O, Salighed, hvor stor,
Naar de fra Øst og Vester
Skal mødes ved Guds Bord!

S. Klyver.

Blod, som taler bedre end Abels.

Hebr. 12—24

Et Hjerte, stygt og ondt, o Gud,
en Sjæl, ulydig mod dit Bud,
i Anger for din Trones Fod.
Kun Synd, kun Synd! Hvad raader Bod?
Jeg intet har, men Gud, fuldgob,
hør Raabet af min Broders Blod —
Min Broders Blod paa Korset.

Min Synd som Stank din Trone naar,
og blottet, med spedalske Saar,
jeg ligger for din Trones Fod.
Tilgiv, jeg tidt din Vej forlod
og gik til Syndens ffidne Flod.
Hør Raabet af min Broders Blod —
Min Broders Blod paa Korset.

Tak, Broder, Søn af Himlens Gud,
for Haanden, som du rakte ud
til Naadehjælp, til Broderaand,
til Barneret i Faders Favn,
til Trøst og Kraft i Sorg og Savn,
til Sjælens Fred og fande Gavn —
Tak for dit Blod paa Korset.

—

Dansk Litteratur og Dansk-Amerikanerne.

Af H. P. Hansen.

Med de nuværende europæiske Forhold for Øje er det næppe at vente, at Indvandringen fra Europa til de Forenede Stater vil blive saa stor i Fremtiden, som den har været i Fortiden.

Hvad dette vil betyde for Danskheden herovre er endnu ikke let at overskue.

Men hvor bred eller snæver nu end Indvandringsstrømmen fra det gamle Land til Amerika vil blive i kommende Dage, er det dog sikrest at regne med egne Hjælpekilder til Bevarelsen af dansk Aandsliv i de forskellige Former, hvori dette kan yttre sig herovre.

Med aabent Blik for, hvad der allerede gøres i denne Retning, ikke mindst af den danske Kirke herovre, forekommer det mig dog, at det var muligt at gøre noget mere til videre Udvikling af dansk Aandsliv, navnlig Kendskab og Kærlighed til dansk Litteratur.

Det er vanskeligt for den enkelte at følge om blot nogenlunde, hvad der mellem Aar og Dag udkommer af dansk Litteratur paa de forskellige Omraader, Historie, Biografi, Religion, Skønlitteratur osv. endsige faa Lejlighed til at stifte nærmere Bekendtskab med i det mindste enkelte af disse Ting.

Men dette er et Tab, der ikke paa anden Vis kan genoprettes, og vedbliver det at gaa saaledes, vil den opvoksende Slægt staa fremmed over for dansk Aandsliv og de Kulturværdier, det rummer.

Alle Danske i Amerika burde have Adgang til ikke blot at læse dansk Litteraturs vigtigste og ejendommeligste Frembringelser; H. C. Andersens Eventyr, Ingemanns historiske Romaner, Winther: Hjortens Flugt: Paulidan Møller: Adam Homo, o. fl. a., men ogsaa et kønsomt Udvalg af de betydeligste nyere Frembringelser af f. Eks. Zak. Nielsen, Johannes Jørgensen, Olf. Ricard, Skovgaard Petersen m. fl.

Men det kunde ske, hvis vi havde et stort dansk Bibliotek, hvor danske fortrinsvis havde Adgang til at laane Bøger, selvfølgelig under betryggende Garantier.

Det er jo meget godt at flere Universitetsbiblioteker har danske eller skandinaviske Afdelinger, men det maa jo i Følge Sagens Natur blive et sparsomt Udvalg af dansk Litteratur, der her kan skaffes Plads til, og dernæst vil det for de fleste være forbundet med adskilligt Besvær at laane Bøger her — jeg ved ikke, om der overhovedet findes Katologer over saadanne særlige Afdelinger, saa man kan gøre sig bekendt med, hvad der virkelig findes.

Havde man et eget dansk Bibliotek, var det muligt at holde Katalog over det, saa enhver kunde drage fuld Nytte af det, ligegyldigt hvor i U. S. han lever.

Men er det muligt at tilvejebringe et saadant Bibliotek?

Ja, jeg tror det.

Der kan ikke være Tvivl om at, forudsat der er Trang til Stede, der fra dansk Side, baade fra Forlagenes og ikke mindst fra Regeringens Side vil kunne paaregnes Støtte til Sagens Gennemførelse.

Det er dog meningsløst, at Danske i Amerika skal være saa godt som udelukket fra at følge, hvad der frives i det gamle Land, saa meget mere, som der i Hjemlandet er mere end nok af Bøger, der aldrig kommer i Omløb, og som sælges til ret smaa Priser.

Jeg tænker mig at blot Sagen blev taget energisk op, vilde det ogsaa være muligt at gennemføre den, uden at der behøves at lægges Beslag paa større Summer.

Dog nogen Offervilligheds maa der til. Men den vil vel ogsaa findes, hvor det gælder en Sag af saa stor Betydning til Fremme af Kendskab og Kærlighed til dansk Aandeliv.

Og løfter vi i Flok, kan der udrettes meget.

Et Besøg i Mormonstaden

Salt Lake City ligger egentlig saa smukt i en Dal, omgivet til alle Sider af „Sions Bjerge". Vandene fra disse selvsamme Sions Bjerge forvandler Dalen fra, hvad den i sin Tid var, en Ørken, til den nuværende overordentlig frugtbare Plet med Saltsøstaden som Perlen midt i Frugtbarheden; men mormonsk er det hele; man ser det øjeblikkelig. Saasnart man kommer indenfor Stationens Vægge, faar man Øje paa Vaggemalerier, der fortæller om Pilgrimmenes Ankomst under Brigham Youngs Ledelse, straks man er udenfor ser man den overordentlig smukke Bygning, der kaldes Templet, og paa hvis højeste Tinde er Engelen med Basunen, den Engel nemlig, der lod Josef Smith vide om Guldtavlerne; og Maagerne synes at vække allestedsnærværende. Det var Maagerne, der paa vidunderlig Maade kom og aad de Græshopper, der under Mormonernes Vandring Vest paa truede med at ødelægge den Aol, de under Sult og Savn ventede paa. Til Tak derfor er Maagen bleven en hellig Fugl, et Vidne om Guds Hjælp. Man ser dem endogsaa i det nye prægtige Kapitolium, de er i Færd med at bygge, ogsaa Bikuben, der ligervis er et mormonsk Symbol. Og af de forskellige Statuer, der skal pryde det Indre af Bygningen er Brigham Young den ene. Dette vilde under almindelige Omstandigheder være ganske i sin Orden; men man ved jo, at Brigham og U. S. slet ikke var en Smule glad ved hinanden paa Grund af Profetens Ide om en Profets Uafhængighed af al verdslig Orden og Øvrighed. Han foretrak selv at være Øvrighed og Stat og det hele, og derom blev han og Uncle Sam aldrig enige.

Nu skal alligevel Uncle Sam gøres til den lykkelige Ejer af Profeten med de mange Koner.

Vi var sammen med Pastor Lund inde at se deres Tabernakel og Forsamlingssal, to Helligdomme, der ligger indenfor samme lignende Mur som Templet. Som bekendt faar ingen vantro Adgang dertil, ja ingen Mormon heller uden de rigtig gode, der ærligt giver deres Tiende og gaar der for at øve Tempeltjeneste, som i sin Tid Simon og Anna.

Det vil sige, de gaar at lade sig døbe for hedengangne Ikke-Mormoner, og Kvinderne gaar der for at lade sig „besegle" til Mænd, der enten kun havde en eller, hvad værre var, slet ingen Kone at staa frem med paa Opstandelsens Morgen. Mrs. Lund fortalte mig, at mange Kvinder lod sig besegle til George Washington og Abraham Lincoln og lignende Stormænd, der levede i den formørkede Tid forinden Profeten Josef fremstod med det nye Evangelium. De vil nok gøre store Øjne, disse Mænd af stræng Moral, naar de finder sig selv som Hoved og Ægtemænd for en saa stor og ubekendt Forsamling af Ægtehustruer; men glade bør de nu blive, for mange Hustruer er en Mands Formue og Herlighed (se Salomons Historie.)

Men altsaa vi var inde i Tabernaklet, saa det berømte Orgel, der var Verdens største, er det ikke mere, men er i Færd med at blive restaureret, saa det igen kan blive det.

En Dame fulgte med og forklarede alting for os og besvarede vore Spørgsmaal. Vi fik at vide, at Verden bankede paa Døren og ønskede at blive indladt i Mormonernes nye Jerusalem, men „we simply can't handle the situation, the work is overhelming."

Der blev spurgt: „Tror I nu ikke, at andre end netop Mormoner kan blive salige?"

„Vi tror, der er mange gode Mennesker ogsaa udenfor vor Tro."

„Jamen tror I de kan blive salige paa den Tro, de har?"

„Vi ved ikke, hvordan det skulde gaa til; de har intet sandt Præstedømme, og de har ikke Guds Aand."

„Har de intet sandt Præstedømme og ikke Guds Aand! — men Bibelen har de da."

„Forstaaelsen af Bibelen var jo skjult gennem hele den lange Tidsperiode af „the death ages."

„Hvornaar var da det?"

„Det var fra den Tid Apostelkirken ophørte til Luther fremstod; vi regner baade Luther og John Knox og andre af Reformation som gode Mænd, der var Redskaber i Guds Haand og saa noget Lys, men hele Sandheden forstod de ikke."

„De var Guds Redskaber, saa maatte de vel ogsaa have Guds Aand."

„Nej, saa meget kan vi ikke indrømme."

„Tror I paa Polygami?" spurgte Pastor Lund.

„Vi gør, og hele Verden vil snart komme til at tro paa det samme; hvis Polygami var almindeligt, vilde ikke 70 % af Mændene i U. S. være befængte med flemme Syg-domme."

„Jamen Bibelen forbyder det jo."

„Bibelen! Læs jeres gamle Testamente, og I vil finde at de bedste Mænd havde mange Koner, Abraham, David og mange andre, saadanne, der i særlig Grad kendte Guds Villie, og hvis Liv vidnede om, at de satte alt ind paa at følge den."

„I mener altsaa, at Polygami er Guds Villie?"

„Absolut!"

„Praktiseres det da endnu?"

„Nej, U. S. har forbudt det; de sendte deres Folk herud, ja, jeg vil ikke kalde dem Folk, det var Umennesker; de trængte sig ind i Husene og saa nedrigt og usselt de bar sig ad, kan ikke beskrives, de Grusomheder de tillod sig, — det kan ikke tales om!"

„Polygami blev saa dog afskaffet?"

„Ja, vi tror og lærer, at man skal adlyde den verdslige Orden og Øvrighed."

„Jamen, De sagde jo, at Polygami var Guds Villie og Befaling; tror I ikke, at man bør adlyde Gud mere end Mennesker, selv Øvrigheden?"

„Jo, jo — (Hast) „jo, men De kender Historien om Abraham; han blev befalet at tage Pagtens Søn, ham, af hvem Forjættelsen om et Folk saa talrigt som Himlens Stjerner og Landet ved Havets Bred afhang, at tage ham og ofre ham. Og Abraham adlød til Punkt og Prikke, havde Kniven løftet og skulde lige til at støde til; men da saa Gud, at Abraham var lydig, og det var bare det, han vilde vide, og han raabte til Abraham, at han skulde lade være og viste ham i Stedet for en Vædder, og Abraham ofrede den,— saadan er det med os, Gud har set, vi havde Villie til Lydighed, og han er tilfreds."

„Hvad er det saa mon for en Vædder, Mormonguden tager til Takke med i Stedet for Lydighed, og hvad med de 70 %, tænkte jeg i mit stille Sind, men jeg sagde ingenting, for hun havde været saa flink og høflig; en anderledes taknemmelig Tilhører var en ung Mand, der var i Følget, han bemærkede: „Yours seems to be a practical religion".

Ja, der blev sagt meget mere, men dette syntes mig det interessanteste.

Naar man læser Mormonernes Historie, kan man ikke blive fritaget for at se, at den Slægt, der for deres Tros Skyld under Forfølgelse af enhver Art og Sult og Sygdom blev dreven fra Sted til Sted og endelig under utrolige Lidelser foretog den lange Vandring fra Iowa og Illinois til Utah, var en stærk og modig og daadrig Slægt under en modig og klog om end mægtlysten Leder. De kom til en Ørken uden nogensomhelst Forbindelse med andre Mennesker; de forvandlede Ørkenen til en frugtbar Have, ikke alene det, men de prydede denne Have til deres Guds Ære, de byggede Templet, der er af Granit; og hvad det har kostet dem af Arbejde paa en Tid, da alle Hjælpemidler var smaa, da alt saa at sige maatte gøres med Haanden, kan man næsten ikke forestille sig. Det store Orgel blev bygget paa samme Maade, altsammen Haandarbejde, og de store Piber, der akkurat ligner andre Orgelpiber er lavet af Træ og forgyldt, saa de ligner Metal; De yderste er runde og er lavet af smalle Strimler af Træ, saa de kunde saa den fuldkommen runde Form. Hvor har ikke de Mænd

været i Besiddelse af Taalmodighed, Offervillighed, der altsammen udsprang af Kærlighed til deres Foretagende, der igen bundede i Kærlighed til deres Tro. Man kan blive ganske mismodig ved Tanken om, hvad ikke alene Mormonismen, men mange andre ikke-kristne Religioner kan fremvise i Retning af trofast Offervillighed, der ofte overgaar de Kristnes Ivver, og det er kun en daarlig Trøst, at den Slags Storhed som Regel kun findes i Pioneer-Dagene og forsvinder, naar Velstand og gode Dage bringer Slaphed og Fornøjelsessyge. Og mon ikke det er Kristenhedens værste Skade, at man i mange Maader løber an paa, at Gud tager til Takke med Vædderen i Stedet for Lydighed og glemmer, at Kristendommen er det skarpeste Enten-Eller, der overhovedet kan tænkes.

Søndag Eftermiddag gik jeg til deres Møde, mens Past. Lund og min Mand var i Ogden. Forsamlingshuset var fuldt af Mennesker, der var vel henimod et Tusinde Sangere, Korsangen altsaa, for der var ikke nogen Menighedssang, var fortrinlig god, der var vist flere Hundrede Stemmer, det syntes bare fedeligt, at den dejlige Harmoni spildtes paa en saa utiltalende Parodi af Kristendommen. En typisk Mormon — han var vel Ældste eller Apostel eller saadan noget, havde Bukkeskæg og smaa plirrende Øjne, og — jeg er overbevist om det — flere Koner, ledede Mødet.

En ung Mand prædikede. Han var glad ved at høre sine smukke velformede Sætninger; med Pynt og Anstand foredrog han dem og blev ved med at foredrage i en god Time. Indholdet var som følger:

Evangeliet er evigt, fordi det henvender sig til de ufuldkomne. Det kom fra Gud, og det gik saaledes til ifl. Josef Smith, denne Despensations Profet.

Paa et eller andet Tidspunkt blev Gud klar over, at hans Medskabninger (fellows) var mindre heldig stillede, mindre fremskredne og derfor mindre lykkelige end han selv. Det gjorde ham ondt, og han gav sig til at spekulere paa en Udvej. Resultatet var, at hans Søn (som de har den overordentlige Frækhed at kalde Jesus Kristus) blev sendt til Verden med Evangeliet, det nemlig, hvordan Mennesker kan udvikle sig og gaa fremad. Vi gør Fremskridt i Forhold til vor Godhed mod andre Mennesker, ligesom Gud ogsaa vinder længere og længere frem derved, at han er god ved os og bekymrer sig for vor Velfærd; om han i ophøjet Egenkærlighed havde ladet os fejle vor egen Sø, havde han dermed for evigt udelukket Muligheden for sin egen videre Udvikling. Ligesaa med os; et aabent Hjerte og villig Hjælpsomhed betaler sig, er den eneste Vej til Fremskridt. Dette er Evangeliet.

Men Evangeliet er evigt. Sæt vi var fuldkomne, hvad saa? Ja saa blev Livet en eneste Kedsommelighedens Jammerdal. Menneskets Lykke bestaar i at kæmpe og vinde, i at stræbe efter, men ikke i Besiddelse; af den Grund er Gud heller ikke saa fuldkommen, som han kan blive, ellers vilde Kedsomhed ogsaa være hans Lod. Synden er derfor ikke et ubetinget Onde. Det er ikke et Gode, forstaa mig ret, Brødre og Søstre, men alligevel, Kedsomheden vilde indfinde sig, om der ikke var mere at stræbe henimod; osv., osv. — altsaa godt en Time. Koret sang igen, og det var som Luften rensedes; jeg kunde ikke forstaa Ordene, undtagen „Grace alone", saa det kunde ikke være en ægte mormonsk Sang, og en „Broder" takkede for „the splendid discourse" og den behandede Sang, og Mødet var forbi.

* * *

Jeg kan gerne med det samme fortælle, hvordan det gaar til, at jeg kan faa Artikler skrevet til „Danskeren". Det kommer af, at vi er sneet inde i Oregon, har ligget her i 36 Timer og muligvis bliver her 36 mere, da Sneen falder uafbrudt, og Muligheden for at slippe igennem bliver mindre og mindre. Vi er kun 85 Mil fra Portland, men Sneen er over tyve Tommer, siges der, og Strækningen, vi har tilbage, ligger mellem Bjerge, hvor der er Fare for Snefred. Sneploven var ude, men Stormen i Bjergdistriktet tvang dem af Skinnerne, og de kan ikke arbejde. Saadanne og andre Tidender hører vi fra Tid til anden; men vi er standset ved en By, saa foreløbig sulter vi da ikke. Om vi naar Skibet er jo uvist, med mindre det venter. Her er flere Passagerer paa Toget foruden os selv, og det siges, at stet intet Tog gaar, saa der er Haab endnu. Med Hilsen.

Anna Nielsen.

Mayer HONORBILT CUSHION SKO

Cushion Sko

Ømme Fødder faar hurtig Lindring. Brug Mayer Honorbilt Cushion Sko. De vatterede Saaler tager op Rystelsen naar De gaar.

Ingen anden Cushion Sko kan sammenlignes med dem. Kjølige om Sommeren, varme om Vinteren. Lette paa Fødderne fra den første Dag og altid. Lavet for baade Mænd og Kvinder, alle Faconer, enhvers Smag.

ADVARSEL. Se altid efter Mayers Navn og Handelsmærke paa Saalen. Hvis Deres Kjøbmand ikke kan forsyne Dem, skriv os.

Vi laver Mayer Honorbilt Sko i alle Faconer for Mænd, Kvinder, Børn; Dry-Sox for fugtigt Vejr; Martha Washington Comfort Sko.

F. Mayer Boot & Shoe Co. Milwaukee, Wis.

A new Book

Devotional Readings

FROM LUTHER'S WORKS

For Every Day of the Year

By Rev. John Sander, L. H. D.

Cloth, $1.00; Half Morocco, gilt top, $2.00.

These selections have been made chiefly from Luther's sermons and devotional writings. The aim has been to introduce Luther to a larger circle of English readers. "Luther and his work are not known in this country as they should be. America does not realize what an inheritance she has received from Luther and the Lutheran Reformation. The best way to understand Luther is to have Luther himself speak."

The chief aim of the book, however, has been to give the reader a better understanding of the Holy Scriptures, to bring him to Christ, and to furnish him comfort and consolation in his Christian faith. Luther's words occasionally appear vague and enigmatical, but in reading farther his meaning becomes clear and is found to be forcible and even beautiful.

The readings are well chosen, the necessary changes well made, so as to make the reading for each day appear as one continuous whole, and throughout the whole book the seasons of the church year have been observed.

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE,
Blair, Nebraska.

...dl. House,
...air, Nebr.